

Onkur øll atlit á boð eru

Sverri Steinhólm sigur, at hann tekur øll hugsandi atlit til smittuvanda, nú støðan er, sum hon er, men líka so avgjördur er hann um, at hann altíð er tøkur, tá boð eru av sjúkrahúsinum eftir honum

- Sum sjúkrahúsprestur á slíkum vitjanum, har fólk liggja til tað seinasta, gangi eg altíð út frá, at fólk eru klár. Vit eiga at virða eitt menniskja - líka til tað ikki eksisterar meira í tí jarðiska. Øll eiga fult menniskjavirði, so leingi tey eru á lívi, leggur hann aftrat.

Hoyrnin er passiv

Sverri Steinhólm sigur, at hann altíð á sínum vitjanum á sjúkrahúsinum gongur út frá, at ein persónur er klárur.

- Eg snakki altíð við persónin, sum um viðkomandi er klárur. Hoyrnin er passiv, og eg havi sjálvur sum sjúkur upplivað, at eg hoyrði tað, sum onnur ikki hildu, at eg hoyrði. Í slíkum støðum eiga vit ongantið at siga nakað, vit ikki vildu havt sagt, um vit vistu, at hin doyggjandi hoyrði.

Sjúkrahúspresturin vísir á, at tað ongantið er skilagott undir slíkum umstøðum at snakka ella teska um tann farandi.

- Eg snakki altíð beinleiðis við hin liggjandi, og eg nevni navnið á viðkomandi, sum um hann er klárur. Viðhvørt geri eg tað eitt sindur bevíst fyri eisini at stilla sinnið hjá øðrum, sum eru í rúminum. Eg tosi á ein virðiligan hátt við hin doyggjandi, og eg seti orð á tað, sum hendir. Ofta merki eg, at hetta lættir um hjá tí, sum liggur - og eisini hjá teimum, sum eru í rúminum, sigur Sverri Steinhólm.

Prestur á madrassu

Tað hoyrir við upp í korona-umrøðuna, at sjúkrahúsprestur seinastu tíðina hevur sovið á einari madrassu á einari skrivstovu.

- Í næst síðstu viku komu kona mín og børn saman við onnu-og abbað børnum úr Danmark, har 28 ára gamli sonur okkara býr.

Sverri Steinhólm vísir á, at tey øll - fimm í tali - eru í sóttarhaldi í prestagarðinum í Sandágerði, meðan hann sjálvur seinastu 10 dagarnar hevur sovið á einari skúmmadrassu á einari skrivstovu.

- Eg havi verið í túninum hjá familjuni í Sandágerði, men eg havi hildið meg í góðari frástøðu, soleiðis at eingin hugsandi smittuvandi er av hesi orsök. Hesar dagarnar havi eg havt stundir til at hugsavna meg og hugsa um mín gerning, og eg havi eisini runnið mær nakrar túrar, sigur sjúkrahúspresturin í samrøðu við Sosialin.

ini pallitva deildin er, um tað er onkur, tey halda, eg skuldi farið inn til.

Sverri Steinhólm vísir á, at hann ongantið er farin leypandi inn á sjúkrastovurnar, men at hann altíð hevur vent sær til starvsfólkini á deildunum fyrst.

- Er tað onkur nýggjur, sum er á deildini, sigi eg, hvør eg eri, og so fáir eg at vita, um eg skal fara at vitja - ella, um eg ikki skal fara. Tað hendir eisini, at onkur sjúklingur liggur avbyrgdur - ella isoleraður, tí viðkomandi er fongdur við bakterium, og tá hugsir eg ikki serstakt um korona-virus, men sum heild. Í slíkum føri er gjarna skelti á hurðini, har viðkomandi sjúklingur liggur, sigur hann.

Hin doyggjandi

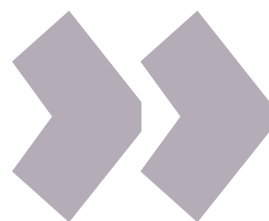
Sum sjúkrahúsprestur gjøgnum so mong ár hevur Sverri Steinhólm vitjað mong, sum hava ligið til tað seinasta.

- Í hesum sambandi er alt

broytt, nú tað ikki ber til í sama mun hjá avvarðandi at vera um síni kæru til ta seinasta. Eg veit ikki neyvt, hvørjar reglur sjúkrahúsverkið hevur, nú roynt verður av øllum alvi at byrgja upp fyri korona-smittu, men tað er greitt, at her er stór broyting.

Hann vísir á, at fyri koronatrúppulleikan var vanligt, at nøkur av teimum avvarðandi kundu vera inni hjá tí sjúka og doyggjandi í senn. Men, eisini her eru avmarkingar í dag.

- Tað hevur verið vanligt at havt andakt inni á stovuni saman við tí liggjandi og teimum nærmastu avvarðandi. Men, tað ber ikki til, soleiðis sum støðan er nú. Tískil er vanlig sorgargongdin upp undir endan púrasta broytt, soleiðis at tað kanska bara er konan, sum er inni, um maðurin liggur til tað seinasta, meðan børnini ikki kunnu vera inni hjá pápanum samstundis.

Sum sjúkrahúsprestur gangi eg altíð út frá, at fólk eru klár. Vit eiga at virða eitt menniskja - líka til tað ikki eksisterar meira í tí jarðiska...

Sterkar løtur

Sverri Steinhólm vísir á, at løtur, tá bara hjúnini eru saman í slíkari støðu, og annar hjúnafelegin er farandi, kunnu gerast ógvuliga sterkar kensluliga.

- Í øðrum føri, soleiðis sum tað hevur verið, og fleiri kanska vóru samlaði um hin farandi, kundi stemningurin onkuntíð kennast eitt sindur løgin. Hin doyggjandi lá bara har, og familjan var kanska í iva, um hin doyggjandi fekk nakað við av tí, ið sagt varð.

Sjúkrahúspresturin vísir á, at familjan í summum førum roynir at siga tingini við hin liggjandi so varisliga sum gjørligt. Tey vilja kanska verja hin doyggjandi og siga tískil ikki júst sum er. Men, tað er nú einaferð soleiðis, at tann, sum liggur, hevur ikki brúk fyri verju. Familjan vil helst ikki, at hin doyggjandi skal vita veruleikan, tó at tey hava havt prát við læknan, sum hevur greitt teimum frá álvarsligu støðuni.